

وضعیتی دیگر

منصور اسالو

بیست ششم خرداد هشتاد و هفت

زندانیان کاملاً بی پناه و دست از دنیا جدا در زندان هستند. هرگونه رفتار قانونی و غیرقانونی از سوی مسئولین زندانی با قدرتی کاملاً یکسویه نسبت به آنها اعمال می شود. یکی از مشکلات زندانیان بی توجهی مسئولین به نامه هایی است که آنها برای مراجع مختلف می نویسند.

مثلاً منصور اسالو رئیس هیئت مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد که از لحظه ربوده شدن توسط لباس شخصی ها مورد شدیدترین ضرب و شتم و هتاک و فحاشی قرار گرفت، از اولین برخورد با بازجویان - دو نفر هستند که همیشه او را بازجویی می کنند و مسول پرونده او هستند - تا اولین برخورد با بازپرس شعبه اول دادگاه امنیت (بازپرس نمازی) در نوشته های خود تقاضای رسیدگی به کتک هایی که خورده بود را داشت و درخواست داشت تا او را به پزشکی قانونی اعزام نمایند اما تا امروز او به پزشکی قانونی اعزام نشده است و آثار ضرب و شتم در حال از بین رفتن است ولی در پرونده های بهداری بند ۲۰۹ زندان اوین بازداشتگاه اطلاعات و بهداری زندان و بیمارستان لبافی نژاد، آثار ضرب و شتم از زمان تحویل دادن او توسط لباس شخصی ها تا امروز و روال معاینات و معالجات و وضعیت جسمانی در زمان تحویل به بند ۲۰۹ اطلاعات ثبت شده است و قابل رسیدگی است. اما بعد از حدود ۸ ماه در ۲۶ اسفند ماه ۱۳۸۶ بالاخره او را به دادگاه رسیدگی به تخلفات کارکنان دولت فراخواندند و شکایت او را ثبت کردند اما از آن تاریخ تا امروز ۱۳۸۷/۰۳/۱۶، ادامه رسیدگی و اعزام او به پزشکی قانونی و تحقیقات محلی در محل ربودن و ضرب و شتم او به عمل نیامده است. همانطور شکایت مربوط به ۲۸ آبان ۱۳۸۵ که در خیابان فرجام شرقی مورد ضرب و شتم و آدم ربایی توسط لباس شخصی ها واقع شد، تا امروز ۱۳۸۷/۰۳/۱۶ رسیدگی نشده است. و پرونده اصلی حمله به سندیکا و ضرب و شتم و سرقت اموال کارگران از تاریخ ۱۳۸۶/۰۲/۱۹ تا امروز همچنان بدون رسیدگی و تنبیه فاعلان و مهاجمان و ضاربان باقی مانده است. این یک چهره از نحوه برخورد با افراد و تشکل های مستقل در کشور است. که کاملاً ادعاهای آقای جهرمی و هیئت همراه او در کنفرانس سالیانه سازمان جهانی کار در ژنو را برملا می کند. دیگر آنکه هیچ یک از دادگاه های مربوط به اعضای سندیکا از اسالو و مددی گرفته تا بقیه افراد بصورت علنی و با حضور هیئت منصفه و خبرنگاران و مردم نبوده است. و در پشت در بسته شبیه به اتاقهای بازجویی بند ۲۰۹ اطلاعات بوده است. رونوشت و حکم دادنامه صادره دادگاه بدوی به دلیل بی پایه بودن از نظر حقوقی به اسالو یا وکلایش تحویل داده نمی شود و دولت سعی می کند با انواع روش های تهدید آمیز و ایجاد رعب و وحشت برای فعالین کارگی، تلاش های آنها را متوقف و به سازمان های جهانی اعلام کند شهر در امن و امان هست و هیچ کارگری هیچ خواسته سندیکایی ندارد.

انجمن های اسلامی خود ساخته حکومتی را به جای تشکل های آزاد و مستقل در سازمان های سه جانبه گرایی جهانی جا بزند. لذا بدینوسیله از کلیه سازمانها و نهادهای کارگری، کارفرمایی مستقل در ایران و جهان می خواهیم با همکاری

نهادهای حقوق بشری از جمله شورای دفاع از حقوق بشر جهانی به این بیدادگری‌ها رسیدگی نمایند و حقوق بشری ما ایرانیان بخصوص کارگران و زندانیان را طرح و دفاع نمایند.

بی توجهی نهادهای بین المللی به نقض حقوق بشر در ایران که اصلی ترین آن حقوق طبقه کارگراست (به دلیل بیشترین گستردگی که در جامعه دارد.) به پایمال شدن هرچه بیشتر حقوق اولیه ما کارگران و خانواده هایمان می انجامد.

منصور اسالو - ۱۳۸۷/۰۳/۱۶

تهران - بیمارستان لبافی نژاد